

Србољуб Митић

Нови санописи

1.

СМРТ СЕ ИГРА

У цик зоре видео сам жену голу и
Лепу чудесно
Сасвим голу и огромну у
Високој трави сивој
Крај некаквог потока са
Зеленом водом
Бех крвав и немоћан
Рањен смртно лежах

У зубима јој назирем нож крвав
Назирем очи страшне
Нека магла јој милује
Облине румене и росне
Она нешто опако од мржње тешко
Шапуће к мени
Док точи се црвена моја снага
У онај поток

У цик зоре видим голу жену у
Високој трави сивој
Испод обрва страшним пламеном
Гледа ме змијски
Руке њене велике њене руке
Повијају се језиво
Видим како од њеног чела
Полази смрт као бела звер

Претворила се у жену
Да ме намами.

✦ 2.

О ЗВУКОВИМА РАЗЛОМНИМ

А гласови зли од висине и
Дубине долећу

Уво се ломи од звекe
Гвоздене неугишне

У плуће бело јека огромна
Рђу губинску стреса

И рика алинска у
Ваздуху одасвуд

И сви недуси око
Човека вичу.

3.

ГЛАВА МЕ ГЛЕДА

У глави једно око мутно
Око угуљено
Од црног неба страшно

У глави једно око чисто
Велико око златно
Смејно од сунца јасног

Оба ока у глави тајнија
И дубља
Од сваке звезде.

4.

У ГЛАВИ СЛИКЕ ОПАЧНИЦЕ

Опседа биље опкољавају
Буче
Надире камење да
Надвлада

Тајомице вребају
Звери и
Тичурине нападају
Умну кост

И нема чисте земље
Ни за трун нема
Ни за зрно маково.

5.

ПЕСМА О ДУШМАН - ВОДИ

А наваљују као зидине
Високе воде неумне
А усмртне
На главу

*Црне огромне капи
Над главом*

*Велики бију се ветрови
У висини*

*У оку песак
У оку сиво блато*

*Над главом облак
Од зла угнут.*

6.

О ЛЕТЕЊУ СИЛЕ ГЛАВИНЕ

*Ал језди душа језди
Лети тичије
Над главом
Лети над црном земљом*

*Лети да никад и никад
Не излети из срца
Човек-ватрењак.*

1974.